



## Arrest

nr. 51 099 van 10 november 2010  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 17 augustus 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 juli 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 september 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. HENDRICKX loco advocaat H. VAN VRECKOM en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

*“U verklaart een Russisch staatsburger te zijn, van Tsjetsjeense origine, afkomstig uit Grozny, Republiek Tsjetsjenië, Russische Federatie.*

*In 1990 bent u religieus gehuwd met X. Uw man nam deel aan rebellenacties. Ook uw broers waren rebellen.*

*In september 2007 werd u thuis gearresteerd door enkele Kadyrovtsi. Uw man was toen niet aanwezig. De Kadyrovtsi hielden u vast in een kelder ergens in de omgeving van Grozny waar u werd ondervraagd over de activiteiten en de verblijfplaats van uw man. U werd ook ernstig mishandeld. Na ongeveer een week brachten de Kadyrovtsi u terug naar huis. Via de telefoon bracht u uw man op de hoogte van wat er gebeurd was. Daarna verbleef u nog enige tijd op verschillende plaatsen bij familieleden en kennissen, omdat u bang was dat de Kadyrovtsi zouden terugkomen. U vernam echter niets meer van de Kadyrovtsi en keerde terug naar huis.*

*In december 2007 bleef uw man een keer thuis overnachten. Die nacht vielen er gewapende en gemaskerde mannen binnen die uw man meenamen. Sindsdien hebt u geen nieuws meer van hem vernomen.*

*U ging naar uw moeder, maar Kadyrovtsi kwamen u daar enkele dagen later zoeken. Daarom verbleef u opnieuw op verschillende plaatsen bij familieleden en kennissen.*

*In februari 2008 vermoordden de ordediensten uw broer X en zijn vrouw.*

*U besloot het land te verlaten. Een goede vriend van uw echtgenoot, X, een ex-rebel en nu medewerker van de Kadyrovtsi, bracht u met de wagen naar Nazran. Hij had voor u een reispaspoort geregeld.*

*Op 25 maart 2008 reisde u samen met uw zontje Islam met de trein naar Polen. U was op dat moment ook zwanger. In Teraspol werd u tegengehouden door de Poolse autoriteiten.*

*Op 28 maart 2008 vroeg u asiel aan in Polen.*

*U wachtte de beslissing inzake uw asielaanvraag in Polen niet af en vertrok naar België waar twee broers van u verblijven, X (O.V. 5.772. 941), en X.*

*Uw broer X is erkend vluchteling in Polen, maar uit vrees voor bepaalde personen die hem daar zochten, is hij in 2007 samen met zijn gezin naar België gekomen.*

*Op 15 april 2008 kwam u in België aan. U vroeg op 16 april 2008 asiel aan.*

*Op 7 mei 2008 beviel u van een doodgeboren kind.*

*Op 20 juni 2008 nam de Dienst Vreemdelingenzaken in uw hoofde een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater). De Poolse asielinstanties hadden ingestemd met de vraag tot terugname en op 16 juni 2008 werd u naar Polen gerepatriëerd.*

*Op 2 september 2008 werd u in Warschau een eerste keer lastiggevalen door vier Tsjetsjenen die naar uw broer Lioma vroegen. U zei dat u niet wist waar hij was, maar ze geloofden u niet en bedreigden u. Van uw broer Lioma vernam u later dat deze personen vroegere medestrijders van hem waren die zich bij de Kadyrovtsi hadden aangesloten.*

*Op 20 september 2008 kwamen dezelfde personen u opzoeken in het opvangcentrum waar u verbleef. Ze dreigden ermee om uw zontje te vermoorden als u niet zou zeggen waar uw broer was. Daarom durfde u niet in het opvangcentrum te blijven en huurde u een flat.*

*Op 22 oktober 2008 vonden deze mannen u daar echter terug. U werd door hen zwaar geslagen en liep een hoofdletsel op. Uw neef, Saidov Isa, bracht u naar het ziekenhuis samen met een vriend van hem. Uw huisbazin had de politie verwittigd, maar zodra de politieagenten vernamen met wie u problemen had, zeiden ze dat Tsjetsjenen hun eigen problemen maar moesten oplossen.*

*U verhuisde opnieuw naar een ander adres, maar die mannen kwamen u daar op 15 december 2008 ook opzoeken. Deze keer braken ze uw neus. U verbleef nog enkele maanden bij een vriendin en op 10 maart 2009 keerde u terug naar België.*

*U vroeg er op 12 maart 2009 voor de tweede keer asiel aan. U vernam via de telefoon van uw moeder dat Kadyrovtsi na uw vertrek uit Tsjetsjenië nog enkele keren bij haar zijn langsgesproken op zoek naar u.*

*Ter staving van uw asielaanvraag heeft u de volgende documenten voorgelegd: uw intern paspoort, een duplicaat van de geboorteakte van uw zontje Islam, verschillende documenten in verband met uw asielaanvraag in Polen, medische attesten uit Polen, medische attesten uit België, schriftelijke getuigenissen van uw neef Saidov Isa en van een vriend van hem, en een envelop.”*

*Verzoekster betwist deze beschrijving niet.*

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

*“De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.*

*Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.*

*Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.*

*U verklaarde uw land van herkomst ontvlucht te zijn, omdat u vervolging vreesde vanwege de autoriteiten omwille van de betrokkenheid van uw man, Idagov Magomed, en uw broer, Saidov Lioma, bij rebellenactiviteiten.*

*Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uw opeenvolgende verklaringen enkele opmerkelijke tegenstrijdigheden bevatten.*

*Zo verklaarde u tijdens het eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal dat uw echtgenoot op 4 november 2007 thuis gearresteerd werd door Kadyrovtsi. Op 28 november 2007 kwamen er dan opnieuw Kadyrovtsi bij u langs op zoek naar uw echtgenoot. Ze arresteerden u en brachten u naar een onbekende plaats waar u werd ondervraagd over de activiteiten en de verblijfplaats van uw echtgenoot. U zei dat ze hem toch zelf gearresteerd hadden, maar ze geloofden u niet (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 09/07/2009, p. 8-9).*

*Tijdens het tweede gehoor stelde u echter in strijd met voorgaande verklaringen dat Kadyrovtsi u in september 2007 gearresteerd hebben en dat ze uw man pas enkele maanden later, namelijk midden december 2007, gearresteerd hebben. U beweerde uitdrukkelijk dat u na de arrestatie van uw man niet meer werd meegenomen door Kadyrovtsi, omdat u toen onmiddellijk ondergedoken was (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 15/03/2010, p. 3, 5-6, 9).*

*Toen u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, had u hier geen afdoende uitleg voor, maar bleef u gewoon bij uw verklaringen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 15/03/2010, p. 10).*

*Verder stelde u tijdens uw eerste gehoor dat u na uw vertrek uit Tsjetsjenië via de telefoon van uw moeder vernomen hebt dat leden van ordediensten om de week of om de twee weken bij haar langskomen op zoek naar u (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 09/07/2010, p. 11).*

*Tijdens het tweede gehoor beweerde u aanvankelijk dat u sinds uw vertrek geen contact meer hebt gehad met familieleden of andere personen in Tsjetsjenië.*

*Toen u vervolgens geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheid, wijzigde u opeens uw verklaringen en stelde u dat u tot mei 2009 wel contact had met uw moeder, maar sindsdien niet meer.*

*U verklaarde dan dat u van uw moeder vernomen had dat leden van ordediensten haar na uw vertrek slechts twee keer hebben opgezocht (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 15/03/2010, p. 3-4) wat ook tegenstrijdig is met uw eerdere verklaringen.*

*Na confrontatie met deze tegenstrijdigheid bleef u gewoon bij uw verklaringen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 15/03/2010, p. 4-5) waardoor ook deze tegenstrijdigheid niet opgeheven werd.*

*Tijdens het eerste gehoor verklaarde u dat u door Kadyrovtsi werd vastgehouden op een onbekende plaats in de bergen in de buurt van Gudermes (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 09/07/2009, p. 9). U legde uit dat u de weg naar Gudermes herkende toen de Kadyrovtsi u naar daar brachten met de wagen, omdat u uit die regio afkomstig bent.*

*Tijdens het tweede gehoor beweerde u daarentegen dat het ergens in de omgeving van Grozny was. U stelde dat u dit tijdens uw detentie vernomen had van een andere vrouw die daar ook werd vastgehouden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 15/03/2010, p. 9).*

*Toen u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, beweerde u opeens dat u pas na het eerste gehoor via een telefoongesprek met de vriend van uw man vernomen had dat u niet in Gudermes werd vastgehouden maar wel in de omgeving van Grozny (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 15/03/2010, p. 10).*

*Deze verklaringen zijn niet aannemelijk, aangezien u in het begin van het tweede gehoor toch verklaarde dat u sinds uw vertrek uit Tsjetsjenië geen telefonisch contact meer hebt gehad met die vriend van uw echtgenoot en dat u zelfs niet wist wat er met hem is gebeurd is (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 15/03/2010, p. 3).*

*Uw uitleg dat u hem toen na uw eerste gehoor maar kort gebeld hebt en enkel om hem te vragen waar u precies vastgehouden werd (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 15/03/2010, p. 10-11), is weinig overtuigend.*

*Dergelijke flagrante tegenstrijdigheden aangaande feiten die toch betrekking hebben op de kern van uw asielrelaas ondermijnen de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.*

*Daarenboven wordt de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees voor vervolging door de autoriteiten in uw land van herkomst ernstig ondermijnd door uw verklaringen dat u zich blijkbaar tot dezelfde autoriteiten zou gewend hebben om een reispaspoort aan te vragen dat u ook effectief bekomen hebt in februari 2008 zoals blijkt uit de stempel in uw intern paspoort (pagina 19).*

Gezien uw herhaaldelijke verklaringen dat u vanaf december 2007 effectief gezocht werd door de ordediensten op verdenking van betrokkenheid bij rebellenactiviteiten, is het niet aannemelijk dat u zich dan nog tot de autoriteiten zou wenden om een reispaspoort te bekomen.

U verklaarde weliswaar dat u niet zelf naar de bevoegde instanties durfde gaan en dat Eli Aliyev, een goede vriend van uw echtgenoot, het daarom in uw plaats heeft gedaan (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 15/03/2010, p. 6-7).

Deze uitleg is echter niet overtuigend, aangezien er toch van uitgegaan kan worden dat u op die manier hoe dan ook onder de aandacht komt van de autoriteiten die u reeds viseren.

Verder kon u opmerkelijk weinig informatie geven hoe die persoon dan precies voor u een reispaspoort geregeld zou hebben.

U stelde weliswaar dat hij connecties had bij de bevoegde instanties, maar u wist niet eens wie die personen waren (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 15/03/2009, p. 6-7).

Bovendien hebt u zich in dezelfde periode nog een tweede keer tot een overheidsinstantie gewend om het door u voorgelegde duplicaat van de geboorteakte van uw zoon te bekomen. Uit de stempel aangebracht op dit document blijkt namelijk dat het werd uitgereikt te Sleptsovsk, Ingoesjetië, in maart 2008.

U stelde dat u toen nog niet gezocht werd in Sleptsovsk, Ingoesjetië. U kon echter niet uitleggen hoe u daar dan zo zeker van was. U beweerde slechts dat die vriend van uw echtgenoot u dat gezegd had en dat hij wel een oplossing zou vinden indien u problemen zou krijgen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 15/03/2010, p. 7), wat weinig overtuigend is.

Dergelijke gedragingen doen toch gerede twijfel ontstaan over de ernst van de door u beweerde vrees voor vervolging vanwege de autoriteiten.

Uw beweerde vrees voor vervolging door de autoriteiten wordt nog verder ondermijnd door uw verklaring dat u onder uw eigen naam per wagen door de Russische Federatie gereisd hebt.

U verklaarde dat u vanuit Grozny met een personenwagen vertrokken bent naar Nazran, Ingoesjetië. Daar bent u dan in een andere personenwagen overgestapt waarmee u naar Moskou gereden bent. U beweerde dat er onderweg geen identiteitscontroles door ordediensten gebeurden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 15/03/2010, p. 8).

Toen de interviewer vervolgens opmerkte dat u toch een risico genomen had, aangezien u gezocht werd door de autoriteiten, stelde u gewoon dat u inderdaad een risico genomen hebt, maar dat u geen andere keuze had.

U verklaarde dat de smokkelaar u gezegd had dat u in het geval van een identiteitscontrole moest zeggen dat u uw intern paspoort verloren had (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 15/03/2010, p. 8).

Deze verklaringen zijn weinig overtuigend. Te meer daar u toch stelde dat u uit vrees om gearresteerd te worden door de ordediensten gedurende enkele maanden, namelijk vanaf december 2007 tot eind maart 2008, ondergedoken leefde bij kennissen en dat u in die periode nooit buiten durfde komen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 15/03/2010, p. 6).

U verklaarde verder dat u tijdens uw verblijf in Polen, namelijk in de periode september 2008-maart 2009, verschillende keren bedreigd werd door dezelfde vier Tsjetsjenen die op zoek waren naar uw broer Lioma. Deze mannen hebben u ook twee keer zwaar geslagen zodat u in het ziekenhuis verzorgd diende te worden.

Het is echter uiterst merkwaardig te noemen dat u slechts van één van deze mannen de naam kan opgeven. U stelde toch dat uw broer Lioma, die ook in België verblijft, hen goed kende, omdat ze vroeger vrienden van hem waren die samen met hem gestreden hadden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 09/07/2009, p. 4-5).

Ter staving van de door u aangehaalde geheugenstoornissen waardoor u zich bepaalde zaken niet meer zou herinneren (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 24/03/2010, p. 4) legde u een attest voor, d.d. 07/05/2009, opgesteld door een psycholoog van het opvangcentrum te Kapellen waarin bevestigd wordt dat u bepaalde psychische problemen heeft.

Hoewel zeker begrip kan worden opgebracht voor de eventuele psychische moeilijkheden die u zou hebben, is dit attest nochtans niet van die aard dat het de vastgestelde tegenstrijdigheden kan verklaren.

Bovendien bevat uw dossier geen verslag van een objectief medisch en/of neuropsychologisch onderzoek dat uw geheugenproblemen zou ondersteunen.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om

*kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.*

*Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen dient geconcludeerd te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.*

*In het kader van het onderzoek van uw asielaanvraag heeft de dienst Cedoca van het Commissariaat-generaal informatie opgevraagd met betrekking tot uw asielaanvraag in Polen. Deze informatie waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier vermag niet om bovenstaande vaststellingen te wijzigen.*

*De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie. Uw intern paspoort en het duplicaat van de geboorteakte van uw zontje Islam waarnaar reeds werd verwezen in bovenstaande argumentatie bevatten louter persoonsgegevens die hier niet in twijfel getrokken worden. De medische attesten uit Polen kunnen uw verklaringen niet staven, aangezien een medisch attest geen uitsluitel geeft over de oorzaak van uw verwondingen of van de omstandigheden waarin u deze verwondingen zou hebben opgelopen. De schriftelijke getuigenissen van uw neef Saidov Isa en zijn vriend hebben geen enkele objectieve bewijswaarde en kunnen uw verklaringen evenmin staven. De medische attesten bevatten louter gegevens betreffende uw medische toestand. De envelop toont enkel aan dat u in België post ontvangt uit Polen.*

*Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal in hoofde van uw broer, Saidov Magomed (O.V. 5.772. 941), en van zijn echtgenote, Eskerchanova Malika (O.V. 5.772. 941), op 27 februari 2006 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf heeft genomen wegens het ongeloofwaardig karakter van hun asielaanvraag. Hun beroep bij de Raad van State werd op 31 maart 2010 verworpen.*

*In het kader van de asielaanvraag van uw zus, Saidova Louiza (O.V. 6.406.012), nam de Dienst Vreemdelingenzaken op 25 november 2009 een weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (artikel 26 quater)."*

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 17 augustus 2010 een schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van de artikelen 48/3, 48/5 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980.

2.1.1. Verzoekster wijst er aangaande de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden over haar arrestatie en de verdwijning van haar man, op dat zij wegens psychische problemen -die worden aangetoond door een attest van een psycholoog-, moeite heeft met het precies dateren van deze gebeurtenissen.

Zij verwijst in dit verband naar een beslissing, gedateerd 15 maart 2005, van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen waarin volgens haar geoordeeld werd dat de voortdurende oorlogssituatie waarin de Tsjetsjeense bevolking heeft moeten leven, ontegensprekelijk een invloed heeft gehad op de geheugenfuncties van de bevolking.

Verzoekster laat gelden dat zij tot deze bevolkingsgroep hoort en dat derhalve kan worden aangenomen dat zij ook last heeft van geheugenstoornissen.

Zij wijst erop dat indien de commissaris-generaal van oordeel was dat er in haar relaas bepaalde elementen ontbraken, haar had moeten uitnodigen om eventueel een medisch of neuropsychologisch onderzoek te ondergaan of haar eventueel te laten onderzoeken door de Psy-Supportcel van zijn diensten. Zij stelt dat de commissaris-generaal zodoende geen enkel objectief bewijs heeft dat haar geheugenproblemen geen negatieve inpakt hadden op de waarheidsgetrouwheid van haar asielaanvraag.

Zij brengt een "verklaring voor persoonlijk gebruik" van 23 september 2009 van een "gestalt counselor" verbonden aan het Onthaalcentrum voor Vluchtelingen te Kapellen waarin deze stelt dat verzoekster

*“symptomen beschreef die zonder veel twijfel een psychologische grondslag hebben relaterend aan haar vluchtverhaal”.*

Verzoekster besluit dat de invloed van haar psychologische problemen op de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden niet kan worden uitgesloten, dat dit aspect niet werd onderzocht en dat om deze reden de bestreden beslissing moet worden vernietigd en het dossier voor verder onderzoek moet worden teruggestuurd naar de commissaris-generaal.

2.1.2. Verzoekster laat aangaande haar verklaringen betreffende de contacten met haar moeder gelden dat deze eigenlijk niet echt tegenstrijdig zijn.

Verzoekster stelt dat zij bij haar tweede verhoor op het Commissariaat-generaal meende dat de informatie over de contacten, die zij had gegeven tijdens het eerste verhoor zich al in het administratief dossier bevond en dat de vraag die bij het tweede verhoor werd gesteld, doelde op de telefonische contacten die ze eventueel zou hebben gehad met mensen in Tsjetsjenië sinds het vorige gehoor, zodat zij verklaarde dat er geen waren geweest.

Toen zij beseftte dat zij de vraag verkeerd begrepen had, voegde zij eraan toe dat zij met haar moeder contact heeft gehad via de telefoon in de tijdsspanne maart - juli 2009.

Verzoekster merkt ook op dat zij op dat ogenblik niet meer in Tsjetsjenië verbleef en dat er dus van haar niet dezelfde precisie in haar verklaringen meer kan worden geëist als deze over gebeurtenissen die zij zelf ter plaatse heeft meegemaakt. Zij wijst ook hier op haar psychologische problemen.

2.1.3. Betreffende de plaats waar zij werd vastgehouden, wijst verzoekster er in haar verzoekschrift op dat zij heeft aangegeven dat zij eerst dacht dat zij ergens in de buurt van Gudermes was terechtgekomen en dat zij later na een zeer kort telefonisch contact met de vriend van haar man, vernam dat zij eigenlijk in de buurt van Grozny was vastgehouden geworden.

Verzoekster stelt dat zij tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal *“waarschijnlijk wat in de war was”* (zie het verzoekschrift, p. 7) en daarom niet aan dat kort eenmalig telefonisch contact met de vriend van haar man, heeft gedacht.

2.1.4. Aangaande het paspoort en de geboorteakte die zij heeft bekomen, stelt verzoekster dat *“het algemeen geweten is dat je in Rusland met de juiste connecties en met geld alle nodige documenten kan verkrijgen en dat corruptie een zeer grote rol speelt om te verkrijgen wat je nodig hebt in de Russische en Tsjetsjeense samenleving.”* (zie het verzoekschrift, p. 8).

Zij haalt in dit verband het rapport aan *“The Outside Inside, Chechen IDP’s, Identity Documents and the Right to free movement in the Russian Federation”* van 2005, waaruit moet blijken dat corruptie wijdverspreid is.

Verzoekster geeft toe dat ze inderdaad een risico genomen heeft door die documenten aan te vragen maar dat zij geen andere keuze had gezien zij die documenten nodig had om te vluchten. Zij voegt er aan toe dat de vriend van haar man haar had verzekerd dat ze niet gezocht werd in Sleptsovsk en dat die geboorteakte dus zonder problemen kon worden aangevraagd.

2.1.5. Ook betreffende haar reis naar Europa herhaalt verzoekster dat zij een risico heeft genomen, maar dat zij ook hier geen andere keuze had.

Zij verklaart dat zij een geldig treinticket had om van Nazrang naar Polen te reizen en dat de formaliteiten vooraf in orde waren gebracht zodat er dus geen enkele reden was om haar nog te controleren.

Bovendien merkt zij op dat er maandelijks vele Tsjetsjeense vluchtelingen op die manier reizen en in Europa aankomen.

2.1.6. Dat verzoekster maar één naam wist van de Tsjetsjeense mannen die haar in Polen kwamen bedreigen, verklaart zij door het feit dat deze mannen vrienden waren van haar broer -wat volgens haar niet inhoudt dat zij deze mannen goed zou kennen- en dat zij slechts één iemand af en toe heeft gezien waardoor zij slechts de naam van die persoon kent.

Ook beweert zij dat het volgens de Tsjetsjeense religieuze gewoontes, niet gepast is dat zij als Tsjetsjeense vrouw, persoonlijk contact zoekt met mannen die geen familieleden zijn.

2.1.7. Tot slot stipt verzoekster aan dat de commissaris-generaal zelf aangeeft dat personen die een familieband hebben met ex-rebellen tot een risicogroep behoren in Tsjetsjenië die worden gevisieerd door de ordediensten.

2.1.8. Verzoekster vraagt dat van haar de vluchtelingenstatus wordt erkend, minstens dat aan haar de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend.

3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

4. De Raad wijst erop dat artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

De Raad benadrukt verder dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

5.1. De Raad stelt vooreerst vast dat de commissaris-generaal begrip toont voor de eventuele psychische problemen van verzoekster doch in de bestreden beslissing terecht stelt dat *“dit attest [bedoeld wordt de “verklaring voor persoonlijk gebruik” van 7 mei 2009 van de “Gestalt Counselor” verbonden aan het Onthaalcentrum voor Vluchtelingen te Kapellen] nochtans niet van die aard dat het de vastgestelde tegenstrijdigheden kan verklaren”*.

Voormeld attest maakt immers geen melding van geheugenproblemen, maar stelt enkel dat *“Uit de intense moeilijke en vaak pijnlijke gesprekken die ik met haar heb gehad, kon ik niet anders dan opmaken dat zij een behoorlijk pijnlijk en indringend verhaal heeft en een aantal psychische klachten met mogelijk lichamelijke kwetsuren die meer dan waarschijnlijk het gevolg zijn van ernstige schokkende gebeurtenissen en mishandelingen ondergaan in haar land van herkomst”*.

Bovendien maakt het attest van 7 mei 2009 ook nog melding van een bijkomende traumatische gebeurtenis die verzoekster in het verleden heeft gekend en die een invloed kunnen hebben op verzoeksters psychische problemen. Zo heeft verzoekster vier zwangerschappen gehad met intra-uteriene vruchtdood (zie het attest van 13 mei 2009 van de centrumarts in het opvangcentrum te Kapellen).

Ook het attest van 23 september 2009 van dezelfde "Gestalt Counselor" dat stelt dat "*Uit de gesprekken met verzoekster al vrij snel bleek dat mevrouw een pijnlijk verhaal heeft en een aantal medische en psychische klachten welke mogelijk het gevolg zijn van ernstige schokken, de gebeurtenissen waarvoor zij haar land van herkomst verliet*" en dat "*zij symptomen beschreef die zonder veel twijfel een psychologische grondslag hebben relaterend aan haar vluchtverhaal*" toont niet aan dat verzoekster te kampen heeft met geheugenproblemen. Verweerder vraagt zich hierbij terecht af hoe deze 'Gestalt Counselor' zonder meer tot de relatie meent te besluiten van die psychologische problemen met verzoeksters vluchtverhaal terwijl hij tezelfdertijd vermeldt dat verzoekster daaromtrent zuinig is met toelichting.

Het verweer van verzoekster dat de commissaris-generaal zelf geen medisch of neuropsychologisch onderzoek heeft laten uitvoeren, is niet dienstig. Immers, geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instantie de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om de status van vluchteling te bekomen.

De bewijslast ligt in beginsel bij de asielzoeker zelf die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Het is hierbij niet aan de commissaris-generaal om lacunes in de bewijsvoering van verzoekster aan te vullen of een tegenbewijs te leveren van haar verklaringen.

Verzoekster brengt geen medische en/of neuropsychologische attesten bij die de door haar voorgehouden geheugenproblemen bevestigen.

De Raad neemt dan ook niet aan dat deze beweerde problemen aan de grondslag liggen van de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden.

De Raad merkt op dat rechtspraak in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde heeft; de "*wetenschappelijke studie*" waarnaar verzoekster verwijst (zie het verzoekschrift, p. 4) werd niet bij het verzoekschrift gevoegd (zie de inventaris, p. 12).

In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

5.2. Wat betreft de contacten met de moeder van verzoekster blijkt uit het verhoorverslag van 9 juli 2009 (zie p. 11) dat verzoekster verklaarde sinds haar vertrek uit haar land nog contact te hebben gehad met haar moeder en haar neef die bij de moeder inwoont.

Van haar moeder vernam verzoekster, met wie zij verklaarde "*niet vaak, 1 keer per maand*" contact te hebben, dat zij nog een keer lang ondervraagd is en "*ze*" nog gewoon langskomen om haar lastig te vallen, wat ze "*om de week of om de twee weken*" deden.

Uit het verhoorverslag van 15 maart 2010 (zie p. 3) blijkt dat verzoekster op de vraag "*Heeft u sinds uw vertrek nog contact met familieleden of andere personen in Tsjetsjenië?*", antwoordde: "*Nog niet*" en na confrontatie met haar verklaringen van juli 2009, verklaarde dat zij geen contact meer had omdat haar moeder haar, volgens haar verklaringen in mei -2009- "*verboden had om nog te bellen*". Opgemerkt moet worden dat verzoekster bij haar verhoor op 9 juli 2009 geen melding maakte van dit verbod.

De opmerking van verweerder dat de uitleg van verzoekster dienaangaande (zie hoger) een gekunstelde post-factum verklaring betreft die duidelijk na reflectie tot stand kwam, is derhalve terecht; de tegenstrijdigheid blijft overeind.

Zoals hoger gesteld neemt de Raad niet aan dat de geheugenproblemen aan de grondslag liggen van de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden.

Op het verweer van verzoekster dat het exact dateren van gebeurtenissen eerder details zijn in vergelijking met wat er effectief is gebeurd en daarbij vasthoudt aan haar verklaringen tijdens het tweede verhoor, namelijk dat eerst zijzelf werd gearresteerd alvorens ze haar man hebben meegenomen, antwoordt de Raad dat van een asielzoeker verwacht mag worden dat hij belangrijke gebeurtenissen, zoals in casu de arrestaties door Kadyrovtsi, naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze



gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben.

5.3. Wat betreft de plaats waar verzoekster werd vastgehouden, stelt de Raad vast dat zij zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij echter in gebreke blijft.

Tevens merkt verweerder terecht op dat er ook voor een geblinddoekte een wezenlijk verschil dient te bestaan tussen het aanvoelen in de buurt van Gudermes dan wel van Grozny te zijn weggevoerd aangezien de afstand tussen beide steden 32 kilometer bedraagt en de verbinding via een hoofdweg gebeurt. Bijgevolg zal een rit van Gudermes naar een buurt in de bergen, veel korter en anders aanvoelen dan een vervoer naar Grozny.

Zoals hoger gesteld neemt de Raad niet aan dat de geheugenproblemen aan de grondslag liggen van de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden.

5.4. De verklaring van verzoekster dat corruptie in haar land wijd verspreid is, neemt niet weg dat verzoekster een groot risico nam om een reispaspoort aan te vragen aangezien er toch van uitgegaan kan worden dat zij op die manier de aandacht trok van de autoriteiten.

Het motief in de bestreden beslissing dat verzoekster opmerkelijk weinig informatie kon geven over de manier waarop de vriend van haar echtgenoot dan precies voor haar een reispaspoort geregeld zou hebben, wordt in het verzoekschrift onbesproken gelaten.

Aangaande de aanvraag van een duplicaat van de geboorteakte van haar zoon en aangaande de reisweg, wijst de Raad er ook hier op dat het louter herhalen van verklaringen niet van die aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

De bewering dat vele Tsjetsjeense vluchtelingen maandelijks op die manier naar Europa reizen is een grove gemeenplaats en verdient derhalve geen repliek.

5.5. Betreffende verzoeksters problemen in Polen, merkt de Raad op dat gelet op haar verklaringen dat zij bedreigd, mishandeld en vervolgd zou geweest zijn waardoor zij, aldus verzoekster, uiteindelijk diende onder te duiken en vervolgens Polen te verlaten, dan ook redelijkerwijze mag verwacht worden dat verzoekster enige belangstelling aan de dag legt door zich bij bijvoorbeeld haar broer te informeren omtrent de identiteit van haar agressoren; haar desinteresse keert zich tegen haar geloofwaardigheid. Op de bemerking van verzoekster dat zij als vrouw, volgens de Tsjetsjeense religieuze gewoonte, geen persoonlijk contact mag hebben met mannen die niet tot de familieleden behoren, merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing nooit gesteld werd dat verzoekster in persoonlijk contact diende te treden met de mannen die haar kwamen bedreigen.

5.6. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van verzoekster en schaarft zich achter de bestreden beslissing.

Een ongeloofwaardig asielrelaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980.

De Raad wijst er nog op dat de stelling van verzoekster dat de commissaris-generaal zelf aangeeft dat personen die een familieband hebben met ex-rebellen tot een risicogroep behoren in Tsjetsjenië die worden gevisieerd door de ordediensten, niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Haar asielrelaas werd ongeloofwaardig bevonden, wat inhoudt dat ook haar voorgehouden redenen van vervolging, als vrouw en als familielid van rebellen, geen hout snijdt.

Een loutere vermelding van een welbepaalde situatie in het land van herkomst volstaat niet om iemand als vluchteling te kunnen erkennen. De bestreden beslissing preciseert dan ook zeer duidelijk dat, aangezien de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië zeer complex is, een individuele beoordeling van de asielaanvraag noodzakelijk is.

Artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980 werd niet geschonden.

5.7. Aangezien geen geloof wordt gehecht aan verzoeksters asielrelaas, kan verzoekster niet steunen op een dergelijk relaas om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij, wanneer zij naar haar land van herkomst terugkeert, een reëel risico zal lopen op ernstige schade en zich niet onder de bescherming van dat land zal kunnen stellen of wegens dat risico zal willen stellen, conform artikel 48/4, §2, a of b van voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de wet van 15 december 1980.

De Raad deelt dan ook onder verwijzing naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, het besluit van de commissaris-generaal.

Derhalve kan aan verzoekster ook de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, niet worden toegekend.

Artikel 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980 werd niet geschonden; evenmin artikel 48/5 van voormelde wet dat de actoren bepaalt van wie de vervolging of de ernstige schade kan uitgaan of bepaalt wie bescherming kan bieden.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BONTE